

Appel iværksat den 14. februar 2020 af Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatiriou og Charalampos Andralis til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 11. december 2019 i sag T-547/19, Sarantis Sarantos mod Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

(Sag C-84/20 P)

(2020/C 161/46)

Processprog: græsk

Parter

Appellanter: Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatiriou og Charalampos Andralis (ved dikigoros C. Papatiriou)

De øvrige parter i appelsagen: Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Der træffes afgørelse i deres søgsmål af 31. juli 2019 uden hjemvisning af den appellerede kendelse til Retten.
- Den under registreringsnummer 923557 registrerede kendelse af 11. december 2019 fra Den Europæiske Unions Rets Niende Afdeling vedrørende det ovennævnte søgsmål ophæves, og appellanterne gives medhold i alle deres påstande.
- Forordning (EU) 2019/1157 (¹) af 20. juni 2019 annulleres.
- De øvrige parter i appelsagen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanterne fremsat to appelanbringender.

1. Med **det første appelanbringende** gøres det gældende, at den appellerede kendelse, for så vidt som Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen herved blev frifundet, og for så vidt som det herved blev fastslået, at »[...] den anfægtede forordning ikke berører sagsøgerne, der er fysiske personer, på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre, men på grund af deres overbevisninger, som et ubestemt antal personer aktuelt eller potentielt bekender sig til. Følgelig er sagsøgerne ikke individuelt berørt af den anfægtede forordning som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF«, udgør en tilsidesættelse af artikel 263, stk. 4, TEUF, artikel 19 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, proportionalitetsprincippet, præamblen til og artikel 47 og artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EFT 2000, C 364, s. 1), artikel 5, stk. 1 og 4, i traktaten om Den Europæiske Union (individuelt og sammenholdt med protokol (nr. 2) om anvendelse af proportionalitetsprincippet) samt relevant retspraksis. Dette skyldes, at appellanterne ved deres søgsmål har gjort gældende, at den anfægtede forordning tilsidesætter deres menneskerettigheder, herunder de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (menneskelig værdighed, religiøs overbevisning, ret til nægtelse på grundlag af religionsfriheden, privatliv og frihed, personoplysninger, ret til at give udtrykkeligt samtykke til behandling af oplysningerne), således at forordningen berører dem umiddelbart og individuelt, og de er **som følge af selve de berørte rettigheders karakter af grundlæggende menneskerettigheder** berettiget til at anlægge et annulationsøgsmål ved Retten i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF, og Retten er forpligtet til at efterprøve gyldigheden af forordninger i tilfælde af krænkelse af grundlæggende menneskerettigheder.

2. Med **det andet appelanbringende** gøres det gældende, at Retten ved i den appellerede kendelse at fastslå, at den sjette sagsøger ikke for Retten kunne repræsenteres ved dikigoros Christos Papatotiriou, idet »[...] den sjette sagsøger [...] ikke [lod] **sig repræsentere ved en advokat, der var tredjemand i forhold til sagsøgeren**, men handlede i eget navn ved selv at underskrive stævningen og **påberåbe sig sin status som advokat** på grundlag af den dokumentation, som er omhandlet i procesreglementets artikel 51, stk. 2«, anlagde en urigtig fortolkning, contra legem, af bestemmelserne i artikel 19 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og tilsidesatte artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, proportionalitetsprincippet og de relevante bestemmelser i EU-retten, der sikrer dette princip.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1157 af 20.6.2019 om styrkelse af sikkerheden af unionsborgeres identitetskort og af opholdsdokumenter, der udstedes til unionsborgere og deres familiemedlemmer, som udøver deres ret til fri bevægelighed (EUT 2019, L 188, s. 67).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal correctionnel de Bordeaux (Frankrig) den 20. februar 2020 — Procureur de la République mod ENR Grenelle Habitat SARL, EP og FQ

(Sag C-88/20)

(2020/C 161/47)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal correctionnel de Bordeaux

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Procureur de la République

Sagsøgte: ENR Grenelle Habitat SARL, EP og FQ

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er bestemmelsen i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolket i lyset af artikel 4 i tillægsprotokol nr. 7 til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og Menneskerettighedsdomstolens praksis på området, til hinder for kumulation af strafferetlig forfølgning og administrativ forfølgning af strafferetlig karakter, som vedrører den samme materielle handling (telefonsalg), som forfølges under to forskellige kvalificeringer?
- 2) Såfremt dette er tilfældet, hvilket indebærer én enkelt retsforfølgelse for det samme forhold, kræver artikel 49 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som fastsætter legalitetsprincippet og princippet om proportionalitet mellem strafbare forhold og straffe, fortolket i lyset af de rettigheder og friheder, der er fastlagt i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis på området, da ikke, at betingelserne og kriterierne for én enkelt retsforfølgelse skal være fastlagt på forhånd under hensyntagen til overtrædelsens grovhed?
- 3) Hvis dette ikke er tilfældet, hvilket indebærer kumulation af retsforfølgelse, kræver artikel 49 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som fastsætter legalitetsprincippet og princippet om proportionalitet mellem strafbare forhold og straffe, fortolket i lyset af de rettigheder og friheder, der er fastlagt i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis på området, da ikke, at denne kumulation af strafferetlig forfølgning og administrativ forfølgning af strafferetlig karakter for den samme materielle handling (telefonsalg) begrænses til de groveste tilfælde, og at der forudgående fastsættes kriterier for grovheden?